

HET NEDERLANDSCH TANDHEELKUNDIG GENOOTSCHAP.

Collega Leopold Frank geeft in de November-aflevering van dit Tijdschrift ongevraagd een verklaring, waarom het Genootschap (weer) geworden is een *invitatie gezelschap*. Zijne eenigszins lange en ietwat geleerde uitlegging van de kwestie geeft mij aanleiding tot het maken van eene enkele opmerking.

In 't kort komt de zaak hierop neer.

Vanaf zijne oprichting heeft het Genootschap een bijzondere plaats willen innemen, en op de laatste vergadering is gebleken dat de meesten willen volharden bij deze houding.

Die bijzondere plaats is dan, dat het wil zijn een Genootschap in de beteekenis van een *Gezelschap plichtsbetrueters, eene Vereeniging van Hoogere Orde*; eene stichting, die trouw blijft aan haar *ideaal* en dat van af hare oprichting tot heden gebleven is. Het Genootschap toont hare *beginselvastheid* doordat het zichzelf accentueert door eene *hooge contributie* te heffen en door weer te worden een *invitatie-gezelschap*.

De *roeping* van het Genootschap, is strijder te blijven voor het *idee*le d. w. z. door op te komen voor zijn *plicht*, wat beteekent *professioneele zelfontwikkeling* en *vechten tegen collegae*, die met *minderwaardige opvattingen onder den naam van vakgenoot het publiek exploiteeren en zodoende den stand verlagen, dien zij te schande zijn*.

Tot heden heb ik altijd gedacht, dat het Genootschap is eene *tandheelkundige Vereeniging* met het doel, de tandheelkunde te bevorderen en de belangen van den tandheelkundigen stand te dienen. Ik heb gemeend, dat het Genootschap is een geleerd genootschap, waaronder (volgens Winkler—Prins) verstaan wordt „eene vereeniging

van Wetenschappelijke mannen, die door onderlinge samenwerking een wetenschappelijk doel trachten te bevorderen.

Zoo is er in ons land een Aardrijkskundig genootschap, een Indisch genootschap, een Nederlandsch onderwijzers-genootschap enz. enz., alle groote vereenigingen, die in het geheel niet trachten *te zijn* „Vereenigingen van *Hoogere Orde*.”

Het doet me daarom genoegen, dat collega F r a n k er ons op attent maakt, dat het *Nederlandsch-Tandheelkundig-Genootschap* onder de Nederlandsche genootschappen een *Unicum* is.

Ofschoon ik deze opvatting van collega F r a n k desnoods wil aanvaarden, komt het mij toch voor, dat hij ons met zijne (ongevraagde) verklaring iets heeft willen wijs maken, dat hij zelf niet gelooft. De *ware* reden, waarom het genootschap weer een invitatiegezelschap geworden is, geeft hij niet.

Toen het Genootschap werd opgericht bestond er alle reden voor om er een invitatiegezelschap van te maken. De tandheelkundige ontwikkeling, de voor-opleiding en de stand van de in die dagen gevestigde tandartsen waren zoo verschillend, dat het zeer begrijpelijk is, dat de *Hervorragenden*, die de tandheelkundige wetenschap lief hadden, en de stand wilden verheffen, dat wenschten te doen in een kring van *gelijkwaardigen*. Ook is het begrijpelijk, dat toen de tijden het stands en ontwikkelingsverschil successievelijk deden verdwijnen, het Genootschap zijne deuren wijder ging openzetten, en eene ballotage invoerde voor nieuwe leden, die zich voor het lidmaatschap mochten aanmelden. Het Genootschap heeft in die reeks van jaren, die toen volgden, zijne werkwijze niet veranderd, steeds is het blijven behartigen de wetenschappelijke en stands belangen zijner leden. Nu echter, plotseling, schrikt het van zijne eens zoo onvoorzichtige daad, om allerlei ongewenschte elementen gelegenheid te geven zich aan zijne Hoogheid vast te hechten, en omgeeft het zich daarom weder met een bolwerk, om zich tegen de vele indringers te beschermen, en de reine plichtsbetrachters

te kunnen voeren binnen de vesting, waar zij niet anders zullen vinden, dan wezens van Hoogere orde.

Had collega F r a n k deze voorstelling aan de zaak gegeven, dan hadden velen, misschien even schamper gelachen, maar men had met zijne verklaring vrede genomen.

Nu hij echter de kwestie door zijne ideëele bril gaat bekijken ziet hij blijkbaar de werkelijkheid niet.

Dat het Genootschap in zijnen nieuwen vorm beter zijne roeping kan vervullen is te betwijfelen. Als het waar is, dat het waakt tegen de minderwaardige uitoefening van het vak en verlaging van den stand, dan ligt het voor de hand, dat het tegen *zijn leden* alleen krachtig kan ageeren en hun alleen kan beïnvloeden om de praktijk en stand naar behooren hoog te houden, en dat allen die buiten het Genootschap staan op zijn Hollandsch lak hebben aan het opreden van het Genootschap. Zij laten het Genootschap vechten tegen de bierkaaien.

Ten slotte een vraag. Wat bedoelt collega F r a n k met: de roeping van het Genootschap is op te komen voor zijn plicht, wat beteekent „professioneele zelfontwikkeling”? Men zou zoo zeggen, dat professioneele zelfontwikkeling beteekent „*vakstudie*,” het voor zich zelf vergaren van vak-kennis. Op welke wijze het Genootschap zulks doet zegt collega F r a n k niet, maar als het werkelijk waar is, dat het Genootschap er prijs op stelt, dat de collega's in den lande zich op de vakstudie toeleggen, en als het dan mede wil werken om die professioneele zelfontwikkeling te bevorderen, dan zal het toch zeker meer succes hebben, als het zooveel mogelijk allen in de gelegenheid stelt te profiteeren van de bron der wetenschap, die zoo rijk bij zijne leden vloeit.

Dat het Genootschap niet kan samensmelten met instellingen, die op anderen grondslag staan, is begrijpelijk, indien zijn grondslag zoo bekrompen en conservatief is, als collega F r a n k hem doet voorkomen.

J. M. KLINKHAMER.